

FORORD

EN USTOPPELIG KRAFT

Den mest åpenbare trusselen for mennesker i Midtøsten, er terrorisme. Men denne trusselen har nylig blitt erstattet med en annen. Den nye trusselen er mer skremmende, mer skrekkinnjagende for dem som bor der, enn terrorisme..

Jeg snakker om *forandring*.

Forandring kan føre fiender som Saudi-Arabia og Israel sammen på grunn av en felles fiende, som Iran. Men forandring kan også true en religion ved å ramme dem som holder den oppe – kvinnene.

Selv om FN opprettet kvinnekonvensjonen CEDAW (The Convention on the Elimination of All Forms of Discrimination Against Women) helt tilbake i 1979, har det vært en utfordring å sette den ut i livet i Midtøsten. 40 år senere – i desember 2019 – hevdet noen klaner på Vestbredden at FNs kvinnekonvensjon er uforenlig med islam.¹ Den ville medføre for store forandringer.

Derfor må vi spørre: Vil kvinner i det islam-dominerte Midtøsten noen gang få fulle rettigheter?

Jesus har besvart dette spørsmålet med et rungende *ja*. Og det er kanskje grunnen til at muslimske kvinner søker ham som aldri før. Vi tror at Gud har kalt oss til å dele mirakuløse, sanne historier fra Jesus-bevegelsens frontlinjer i Midtøsten med troende over hele verden.

1 Khaled Abu Toameh: «Palestinian Clans Reject Treaty Ending Discrimination Against Women», *Jerusalem Post*, 23. desember 2019, <https://www.jpost.com/middle-east/palestinian-clans-reject-treaty-ending-discrimination-against-women-611811>

Responsen på de tre forrige bøkene mine overvelder fremdeles JoAnn og meg. Men vi skjønnte ikke hvor nødvendig det var å skrive også denne boka før vi hadde virket i alle landene i Midtøsten.

JoAnn har alltid stått sammen med meg i arbeidet, og vi blir ydmyke når vi treffer folk som sier: «Historiene deres forandret livet mitt.» Menneskene vi skriver om, er virkelige, og hvis livet ditt har blitt forandret av å lese om dem, er det sannsynligvis fordi også våre liv ble forandret av å *skrive* om dem. Men dette er første gang JoAnn og jeg offisielt samarbeider om skrivingen. Selv om hun alltid har stått ved min side, vil du denne gangen få høre stemmen hennes klart og få en unik innsikt fra hennes perspektiv.

Jeg har sett hvordan Gud forberedte JoAnn på å gi Jesu lys til muslimske kvinner i hele Midtøsten. Til å begynne med ble hun ikke trukket mot dem. Jo da, hun kjente omsorg for dem, men frykten hindret henne i å møte dem helhjertet. Så tro meg når jeg sier at JoAnn kan forstå den frykten du kanskje føler overfor å nå ut til muslimer.

Men det Gud kaller oss til, det forbereder han oss på.

Gud har gitt JoAnn en forbløffende fryktløshet midt i svært farlige situasjoner i den muslimske verden. Det har vært herlig å være vitne til denne forandringen i henne. Hennes italienske utadvendte, kjærlige og avvæpnende vesen har gitt henne innpass overalt vi kom.

Anne Graham Lotz sa til meg en gang: «JoAnn er kanskje liten av vekst, men hun er dynamitt for Jesus!»

Det er jeg enig i.

NOEN TANKER FRA JOANN

Tom har alltid hatt et stort hjerte for mennesker som ikke kjenner Jesus. Med sin Indiana Jones-holdning og behagelige, tiltalende vesen har han vært en åndelig banebryter som har gått dit ingen andre våget.

Etter 11. september 2001 åpnet Toms første misjonsreise til Gazastripen øynene hans på ny for muslimers desperate behov. Han så

hvor fortapte de var. Menneskene han møtte, ble automatisk lagt til listen over dem han følte seg kalt til å nå. Det har vært forvandlingen å kunne stå ved hans side i arbeidet med å berøre disse herlige menneskene med Kristi kjærlighet. Tom har videreført sin irske fars evne til å fortelle historier ved skrivingen sin, og denne boka er intet unntak – men hvis du får øye på en feminin tanke eller noen mildere ord, er det nok mitt bidrag.

TOM: TILBAKE TIL BØKENE

I 2012 skrev jeg *Drømmer og syner – En annerledes vekkelse i den muslimske verden*.² Der tok vi leserne med rundt i hele Midtøsten og ga dem et møte med tidligere muslimer som hadde fått klare drømmer og syner om Jesus. Etter at de fikk disse drømmene, bega alle sammen seg ut på leting etter å forstå Jesu budskap. De begynte å lese Bibelen i skjul eller tok kontakt med kristne for å få høre budskapet om Jesu død og oppstandelse. Frelsesopplevelsene til de 25 individene vi skrev om, vekket lesere i Vesten som ikke ante at det fantes muslimer som kom til tro på Jesus.

I neste bok, *Livsfarlig tro. Sanne historier fra Midtøsten*³, ønsket vi at du skulle få møte nye troende som var villige til å dø for Jesus. Mange av dem mistet faktisk livet og vil få sine martyrkroner. Vi introduserte deg også for de to spørsmålene vi ber muslimer i Midtøsten om å tenke over hvis de ønsker å ta imot Jesus:

- Er du villig til å lide?
- Er du villig til å dø for Jesus?

Siden Jesus forutsa at vi skulle lide for ham, synes vi dette er spørsmål som kristne jevnlig burde stille seg, uansett hvor de bor. Vi møter hver dag mennesker fra USA og Sør-Amerika, Midtøsten og Asia som stiller seg disse to spørsmålene.

2 Lunde forlag, 2014, oversatt av Torgeir Agøy.

3 Lunde forlag, 2015, oversatt av Narve Jonas Nystøyl.

Etter det kom boka *I ildovnen. Modige kristne i en farlig verden*⁴, der vi presenterte deg for hellige vitner som følte at de også ville få martyrkronen. Mirakuløst nok døde ingen av dem – i skrivende stund har ingen av dem blitt drept. Disse mennene og kvinnene lever i en moderne ildovn, omgitt av muslimske terrorister, men Gud har gjort dem uovervinnelige. De vil fortsette å blomstre i Kristus helt til han kaller dem hjem – de nøler ikke med å fortelle andre hvem Jesus er og å lede dem til tro, uansett hvor farlig det er.

Og dermed er vi kommet til denne boka. *Modige kvinner* vil gi deg noen nye venner. Du vil møte tidligere muslimske kvinner som lever i fare, men som har hevet seg over situasjonen og blitt sterke i Kristus og fylte av framtidshåp. Siden de kommer fra praktiserende muslimske familier, måtte de ta en avgjørelse på om de var villige til å dø for Jesus før de tok imot ham. Vi har forandret navnene deres og noen detaljer som kunne identifisere dem, men alle historiene er sanne.

Disse kvinnene lever med døden som mulighet. Men selv om de har livet i behold, står de overfor mødres verste mareritt: Vil de miste barna sine på grunn av den nye troen? Hver av kvinnene du snart skal møte, har våget å ta opp sitt kors (Matt 16,24) og lever i dag som Jesu disipler. De er alle en moderne utgave av Ester, plassert akkurat der de skal være i denne avgjørende timen i historien. De deler livsoppgaven: å føre andre til Kristus. Og de begynner med sin egen familie.

Alle våre kvinnelige troshelter bor i land der muslimene er i flertall, land som begrenser rettighetene deres bare fordi de er kvinner. Deres strenge muslimske familier – mange er fundamentalister – innskrenker rettighetene deres ytterligere.

Men Gud har gitt kvinner en gave som ingen familie, myndighet eller religion kan ta fra dem. De er sin families *åndelige portvakter*. Uansett religion – eller uten religion – strømmer kvinners åndelige påvirkning naturlig fra den Gud skapte hver av dem til å være. Derfor har Gud gitt kvinner en unik autoritet i sitt rike.

En far blir kanskje kalt til å *lede* familien, men det er morens

4 Lunde forlag, 2017, oversatt av Torgeir Agøy.

påvirkning som *preger* familien. En praktiserende muslimsk familie har nesten alltid en svært religiøs mor. Med tanke på de manglende rettighetene for kvinner i islamske samfunn, ville det vært naturlig å tro at det var motsatt. Men nei.

En tidligere imam fortalte oss følgende: «Det var ikke min jobb å formidle den islamske troen til barna våre. Jeg leste Koranen, jeg ba fem ganger om dagen og jeg gikk til fredagsbønnen i moskeen. Alt det andre overlot jeg til kona mi. Det var hun som underviste barna og lærte dem opp til å bli gode muslimer. Det var hennes ansvar, ikke mitt.»

VED SKAPELSEN

Selv om Jesus kom for å sette kvinner fri og gi dem tilbake sin bibelske verdi, prøver djevelen å gjøre det motsatte. Han vil slavebinde, undertrykke og kontrollere dem. Helt siden Edens hage har Satan båret nag til kvinner. Det var Satans møte med Eva som førte til at Gud forbannet ham, og det var gjennom en annen kvinne, Maria, at Gud forseglet hans evige skjebne ved den seirende Messias hun bar på.

Allerede i Bibelens tredje kapittel lanserer djevelen sitt voldssomme angrep på kvinnen. Ødeleggeren prøver fremdeles å ta hevn for det som skjedde her, og et av hans mest effektive våpen mot kvinner i dag, er religionen islam, spesielt gjennom praktiseringen og håndhevelsen av sharia-lovene. Menneskehandel, ufrivillige giftermål og barnebruder, overgrep, voldtekt, incest og kjønnslemlestelse er bare noen av de grufulle overgrepene kvinner opplever i muslimske samfunn.

Den mest oversette, marginaliserte og mishandlede personen innenfor islam lever bak sløret. Islams historie er full av skammelig behandling av, ondskap mot og manglende rettigheter for kvinner.

Vi sier ikke at alle muslimer behandler kvinner dårlig, eller at alle muslimske kvinner lever et slikt liv. Men der sharia-lovene håndheves, er muslimske kvinner annenrangs borgere, og selv ikke-muslimske kvinner kan bli tvunget til å konvertere og gifte seg.

Hva med muslimske kvinner som gir sitt liv til Jesus og forlater islam for godt? Veien er ikke lang til en dødsdom. Hvem vil finne på å ta imot Kristus under slike forhold og deretter fortelle andre om ham? Likevel er det akkurat dette et forbløffende antall kvinner fra muslimske samfunn gjør.

HIMMELENS OPPDRAG

Jesus har selvsagt en plan. Han er opptatt av sjeler, av mennesker.

Johannes' åpenbaring forteller oss at alle verdens folkeslag en dag vil gjøre opprør og gå til angrep på Gud. Men inntil da er Jesus ute på et guddommelig redningsoppdrag. For *hver sjel teller* for Jesus.

I løpet av sitt liv på jorden gikk Jesus langt for å nå de marginaliserte, de oversette og foraktede. Folk hevet øyenbrynene overalt han kom, fordi han ignorerte den religiøse eliten og hedret de «ubetydelige» – fra den demonbesatte mannen i Gerasener-landet til kvinnen ved brønnen, de ti spedalske og mange tollere.

Messias veltet ikke bare pengevekslernes bord i tempelet, han kastet hele ideen om en sosial rangstige ut av vinduet. Etter å ha jobbet i den muslimske verden i mange år, ser vi at Jesus gjør det samme med islam i dag. Jesus har ikke glemt muslimske kvinner, og på grunn av hans guddommelige inngripen forvandler disse nye troende nå hele Midtøsten.

Når muslimske kvinner blir kjent med Jesus og gir sitt liv til ham, opplever de ikke bare en ny frihet i Kristus, de blir også en ustoppeleg kraft i den muslimske verden. Siden kvinner er islams åndelige portvakter, og siden så mange forlater sin post for å følge Jesus, står nå inngangsdøra på vidt gap for at hele familier kan møte Kristus og oppgi sin muslimske tro for godt.

Islam er i krise. Hele familier forlater skuta og begynner å følge Jesus. Kvinnene holder ut midt i farene, og deres vedvarende, sydende påvirkning sprer seg til barna, den utvidede familien og ofte også til ektemannen.

Har du lyst til å høre mer om disse bemerkelsesverdige hendelsene?

Bli med oss til Midtøsten på disse sidene. Du vil bli begeistret og inspirert av historiene om dine søstre i Kristus, de som lever midt i den åndelige krigen som pågår i Midtøsten.

Lik kvinnene ved Kristi tomme grav, oppdager muslimske kvinner at Jesus lever, og de holder ikke munn. Noen har gått under jorden og påvirker i det skjulte, jevnt og trutt, mens andre har stått fram offentlig og blir utsatt for et stormangrep av forfølgelse fra familie og venner fordi de vender ryggen til islam.

Historien til det moderne Midtøsten har tatt en ny vending. Jesus setter kvinner fri, hedrer dem og løfter dem opp – og de blomstrer! Hvorfor skulle de ikke det? Jesus har kommet. Den hæren av tidligere muslimske kvinner som nå følger ham, skaper bestyrtelse og forandrer hjerter over hele regionen.

Kapittel 1

FRI OSS FRA DET ONDE

Omar og Nasreen Kahn bodde bare halvannen mil fra grensen til Syria, så de var vant til å høre eksplosjoner om kvelden. Men volden som ga gjenlyd i nabolaget deres denne ettermiddagen, kom fra deres egen leilighet.

Gutturale skrik og hyl som fikk det til å gå kaldt nedover ryggen på dem, fosset ut av munnen til deres 27 år gamle datter Nori. Jin-nene⁵ var tilbake, og Nori hadde begynt å rase like etter solnedgang.

«Jeg hater dere og skulle ønske dere begge var døde!» glefset Nori med fordreid ansikt og oppsperrde, tomme øyne. «Dere er stakkarslige mennesker og grusomme foreldre!»

Omar og Nasreen holdt skjelvende rundt hverandre, forsvarsløse i møte med en makt de visste var sterkere enn dem – og datteren deres. Derfor påkalte de Allahs hjelp, slik de hadde gjort utallige ganger før når Noris skrekkopplevelse av helvete tok til.

Men Nori kastet tallerkener mot dem som svar på bønnene. En mannsrøst kom ut av strupen hennes og overøste dem med forbannelser, bare overdøvet av lyden av knusende porselen.

De nærmeste naboene lukket vinduene i et forsøk på å stenge kakofonien ute, og avledet barna fra de avsyndige lydene som nok en gang kom fra familien Kahns leilighet.

5 En gammel arabisk betegnelse for overnaturlige ånder. I denne konteksten dreier det seg om demoner.

ET OVERRASKENDE RÅD

«Sykepleier Kahn til rom 217. Med en gang!»

Nori hastet nedover annen etasje av King Talal militærsykehus, men hun var for sent ute. Pasienten hennes hadde utåndet da hun kom til rommet. Det var stressende og hjerteskjærende å jobbe på kreftavdelingen, og Nori følte seg ansvarlig hver gang en av pasientene døde.

Det er på grunn av jinnene! Det må det være. Livet mitt er forbannet, og alle jeg kommer nær, dør. Snart vil sykehuspersonalet oppdage hvor farlig jeg er.

Etter det onde utbruddet mot foreldrene dagen før, var hun klarere i hodet. Nå satt hun på pauserommet en time etter at pasienten var død og stirret på lunsjen. Hun skjøv noen olivener rundt på tallerkenen med en bit pitabrød før hun stakk brødet ned i den urørte hummusen.

Hva er galt med deg? hveste den velkjente røsten i hodet. Så skvatt hun til ved lyden av en annen stemme.

«Er du deprimeret, Nori?» Doktor Jalal Aziz snakket vennlig idet han satte seg på den ledige stolen ved bordet. «Jeg har vært her i flere minutter nå, og du har ikke endret ansiktsuttrykk en eneste gang. Det er ikke meningen å såre deg, men du ser ut som en stein. Jeg vet at du har sett flere mennesker dø i løpet av de siste par månedene, men dette er kreftavdelingen, Nori. Sånn er det dessverre her.»

Nori så seg rundt for å forsikre seg om at de var alene på pauserommet. Deretter trakk hun pusten dypt, festet blikket i taket og sa langsomt:

«Men hvorfor er det så mange av *mine* pasienter som dør? Du kan ikke si at du ikke har lagt merke til det, doktor. Det er noe galt med meg. Jeg er et ondt tegn. Jeg føler at djevelen bor inni meg.»

Nori flyttet blikket fra taket og møtte øynene til doktor Aziz. «Der. Nå sa jeg det. Du kommer sikkert til å sparke meg fordi du tror jeg har gått fra vettet, men det er mer. Jeg hører stemmer, doktor Aziz, og jeg er redd, for jeg klarer ikke å gjøre noe med det.»

Legen gransket Noris fryktsomme øyne i flere sekunder før han

svarte: «La meg si deg noe: Du er den sykepleieren jeg setter høyest på vår avdeling. Du lyser opp dette stedet. Men noen ganger synker du ned i et mørkt hull som liksom sluker hele deg.»

Han ristet nesten umerkelig på hodet. «Hvordan kan jeg hjelpe deg? Det vil jeg virkelig, Nori. De fleste sykepleiere holder bare ut i denne jobben i et par år. Det blir for tøft for dem.»

Doktor Aziz la en finger mot leppene og bøyde seg mot Nori og hvisket: «Én ting vil jeg si deg, Nori: Du bør oppsøke en kirke for å få hjelp.»

Sykepleieren skvatt til der hun satt, som om han hadde slått henne. Hun så forskrekket på doktor Aziz.

«En kirke? Men vi er jo muslimer, doktor Aziz! Hvorfor i all verden skulle du eller jeg gå i en kirke? Kristendommen er en falsk religion. Den er verdiløs. Kanskje det er du som har gått fra ... vettet.» Hun var sjokkert over sine egne ord.

Doktor Aziz smilte som svar på fornærmelsen. «Jeg visste at du ville si det, Nori. Jeg ville sagt det samme for noen år siden. Ja, jeg er en praktiserende muslim, men jeg kjenner ingen imamer som har hjulpet noen som hører stemmer og blir angrepet av jinner. Vet du om noen? ‘Småfolket’ flytter inn, og ofrene deres blir aldri som før.»

Nori lukket øynene hardt igjen; da hun åpnet dem, stirret hun på legen og fortalte ham det hun aldri før hadde røpet for noen.

«Jeg var bare ei lita jente første gang jinnene kom om kvelden. Far hadde vært på soverommet mitt, og det skjedde noe ondt. Jeg husker bare ikke hva det var. Jeg tror jeg var fire år. Jeg husker at jeg så ansiktet hans. Han smilte så skummelt, som om han hadde gjort narr av meg. Så gikk han ut av rommet, og noen minutter senere fikk jeg mitt første møte med jinnene. Etter den dagen var jeg vettskremt for å sove. Det er jeg fremdeles.»

Doktor Aziz nikket. «Jeg burde ikke si dette, Nori, for faren din er en sjeik. Han underviser i islam og lærer opp imamer. Men har han hjulpet deg? For meg høres det mer ut som om faren din er en del av problemet. Det var han som brakte jinnene inn i livet ditt.»

Alvoret i doktor Aziz' ord lukket munnen på Nori. Hun tok det ikke personlig, følte heller ingen skam. Det var rett og slett en pre-

sis beskrivelse av situasjonen hennes. Men for første gang i livet ga denne kunnskapen henne håp.

PÅ JAKT ETTER TRO BLANT DE VANTRO

Nasreen nøt duften av den mørke arabiske kaffen og kikket på datteren over sin andre kopp.

«Hvor skal du så tidlig på morgenkvisten?»

Nori snudde seg i døra og så på moren. «Jeg har noen ærender før jobben.»

Hun gikk fort ut av døra og sukket. Det var ikke ærender, akkurat; hun hadde nettopp løyet for moren – eller i hvert fall ført henne bak lyset.

En spasertur på tjue minutter førte henne til porten foran ... en romersk-katolsk kirke. Hvordan hadde hun blitt så desperat? Hvordan kunne en kristen kirke ha svaret hun trengte?

«Allah, gjør slutt på dette nå, vær så snill!» ba hun høyt. Deretter bøyde hun hodet og stirret ned i fortauet i flere sekunder. Hun så opp på porten.

«Jeg vet at kristne er vantro, og faren min vil sikkert drepe meg for å spørre en katolsk prest til råds om åndelige ting.» Stemmen ble til en hvisken. «Redd meg fra jinnene. De ødelegger livet mitt.»

Nori grep det slitte tauet som hang fra en bjelle, trakk pusten dypt og dro hardt. Igjen så hun i bakken, redd for at hun nettopp hadde gjort den største tabben i sitt liv.

Lyden av subbene føtter trakk oppmerksomheten hennes mot en middelaldrende mann kledd i svart, som kom haltende mot porten. Presten stanset en armlengde fra henne på den andre siden av inngangsportens to meter høye jernstenger.

Nori stotret fram ærendet sitt: «Jeg har et problem, og jeg trenger hjelp. Jeg hører stemmer, og de kontrollerer meg om natten.»

Hun så inn i prestens øyne og var sikker på at hun skimtet medlidenhet. Men så begynte de å bevege seg urolig. Nå var det han som

var ukomfortabel, og han snakket langsomt, nesten ikke høyere enn en hvisken.

«Hvis jeg slipper deg inn i dette bygget, kan vi få skikkelig trøbbel med fanatikerne. Jeg er sikker på at du forstår. Du er også i fare bare ved å snakke med meg her. Det er sannsynligvis noen som følger med på oss nå.» Han trakk pusten dypt. «Jeg er sikker på at du er en god person, men dette er ikke et trygt strøk. Jeg beklager. Nå må jeg gå.»

Uten å vente på svar snudde den sørgmodige presten seg og gikk inn i kirken igjen.

Nori bare stirret etter ham. Hendene grep om jernstengene i porten, og hun lente seg mot dem, som om de kunne gi henne den støtten presten ikke våget å gi.

Etter flere minutter mumlet hun: «Jeg visste at de ikke ville hjelpe meg.»

Sinnet ga henne styrke, så hun bega seg nedover Abdul Malik Street på vei mot hjertet i den kristne delen av byen. Det var fremdeles to timer til hun skulle begynne på jobb.

Da hun kom til hjørnet av Thani Street, så hun noe som strålte. Halveis inne i neste kvartal lå den gresk-ortodokse kirken i Mafraq. Gullkorset glitret i morgensola.

Fem minutter senere var Nori på ny blitt avvist foran kirkeporten. Nok en prest var redd for de mulige konsekvensene det ville få å snakke med en muslimsk kvinne, og hadde unnskyldt seg ved å si at han hadde en «svært travel dag foran seg». Han hadde også subbet nedslått tilbake inn i kirken, lukket porten etter seg og etterlatt Nori rådvill. Hva skulle hun gjøre nå?

Nå var Nori rasende, og hun knurret stille til seg selv: «Hvordan våger disse kristne å behandle meg sånn? Jeg trodde Jesus liksom skulle være så sterk. Det var i hvert fall det den dumme taleren fra Egypt sa på tv i forrige uke.»

Åtte dager tidligere hadde Nori sittet hjemme og bladd mellom tv-kanalene. Da hun kom til SAT-7, sa en stemme:

«Jesus kan bryte alle lenker.»

Ordene vekket oppmerksomheten hennes. Hun hørte ikke mer enn et minutt på forkynnelsen, men det hadde vært lenge nok til å

gi henne håp om at en kristen et sted kanskje var i stand til å hjelpe henne. Men nå var hun ganske sikker på at ingen kristen kunne – eller ville – hjelpe henne.

Kristne tror nok ikke egentlig at Jesus har makt til å bryte lenker. Kanskje de har sine egne lenker – av frykt?

«God morgen!»

Hilsenen avbrøt Noris samtale med seg selv. Hun hadde stirret ned i bakken, men nå kikket hun opp og så et velkledd par på fortauet noen meter unna. Det var kvinnen som hadde hilst henne, og Nori så henne blunke til mannen før hun henvendte seg til Nori på ny.

«Går det bra med deg? Vi så at du gikk i sirkler og snakket med deg selv. Det ser ut som du er muslim, så vi bare lurte på om du har gått deg bort her i det kristne kvarteret?»

Nori så godheten i øynene deres og bestemte seg straks for å undersøke om denne kristne kvinnen og han hun regnet med var mannen hennes, virkelig kunne hjelpe.

«Jeg har et stort problem. Jeg tror jeg trenger å snakke med en kristen pastor eller prest eller hva dere nå kaller det. Jeg har allerede oppsøkt to kirker denne morgenen og tryglet om hjelp til å få bort stemmene jeg hører, stemmer som kontrollerer meg. Begge steder ble jeg møtt av en mann i presteklær, men ingen av dem ville hjelpe meg. De var redde fordi – ja, det stemmer – jeg er muslim. De var redde for at fundamentalistene skulle se oss snakke sammen, og for at de måtte betale prisen.» Nori ristet på hodet. «Dere vet ikke hvor jeg kan finne en pastor, vel?»

Kvinnen smilte varmt og overrasket Nori med en like varm klem.

«Om jeg vet om en pastor? Jeg er gift med en! Dette er mannen min, pastor Daniel Hashwa, og jeg er Sarah. Hva heter du?»

«Jeg heter Nori.» Hun lo og himlet med øynene. «Jeg beklager at jeg ser ut som en gal person som vandrer rundt i gata og snakker ut i løse lufta. Jeg var på nippet til å gi opp og aldri mer snakke med en kristen resten av mitt liv. Jeg ble så sint på de to mennene.»

Daniel bøyde seg mot kvinnen i svart hijab og spurte lavt: «Har du problemer med demoner, Nori?»

Spørsmålet var så liketil at Nori verken ble fornærmet eller skamfull.

«Ja, det har jeg.» Hun nikket rolig, glad for muligheten til å snakke oppriktig om problemet. «Jinnene kontrollerer meg. Vet du om noen som kan hjelpe?»

Daniel Hashwa smilte og vinket over skulderen med pekefingeren. «Følg etter meg.»

Daniel og Sarah førte Nori til baptistkirken i Mafraq og inn på et tomt rom. Uten ytterligere spørsmål begynte de å be om at Kristi kraft skulle fylle rommet og sette Nori fri.

Inderligheten i bønnen deres forbløffet Nori. Paret gikk ned på kne og ba med biblene sine åpne. Med ansiktene vendt mot gulvet siterte de skriftsteder mens Nori satt med oppspærrede øyne og så på sine nye venner i hele tretti minutter. Så strakte Daniel og Sarah seg plutselig mot Nori og la hånden varsomt på den muslimske kvinnens skulder. Nori følte seg elsket da de så inn i ansiktet hennes.

«Er du klar til å bli fri, Nori?» spurte Sarah.

«Ja!» ropte Nori og reiste seg. «Jeg gjør hva som helst.»

Hun begynte å trave fram og tilbake. «Jeg er klar! Jeg har aldri hørt noen be som dere. Hvordan gjør dere det? Kan dere lære meg det?»

Daniel reiste seg opp ved siden av henne. «Nori, alt begynner med Jesus.»

Tre og en halv time senere var demonene ute. Nori var løst fra torturen, fri fra fengselet. Jinnene som hadde plaget henne fra hun var barn, hadde ingen sjanse mot Kristi overveldende myndighet og kraft. Da Nori gikk ut fra møtet med Daniel og Sarah, var hun blitt en Jesu disippel.

Før de begynte å be, hadde Nori ringt jobben og bedt om en fridag. Nå lurte hun på om hun bare skulle ta halve dagen fri, eller gå hjem. Etter å ha grublet i noen minutter, bestemte hun seg for å gå rett hjem til foreldrene og få det overstått. Nori Kahn ville fortelle faren og moren at Jesus hadde satt henne fri.

Da Nori rundet det siste hjørnet før familiens leilighet, fikk hun hakeslepp. Hun stanset og stirret på de røde lysene som blinket halvveis nede i kvartalet. Etter noen sekunder la hun på sprang mot sykebilene som sto parkert foran hjemmet hennes. Noris tante sto på fortauet og snakket i mobilen.

«Hva er det som skjer, tante Samira?»

Kvinnen sluttet å snakke og kastet et blick på niesen. «Nori! Vi har lett etter deg. Hvor har du vært?» Hun lukket øynene hardt igjen, gned seg i pannen med den ledige hånden og så rett på Nori. «Jeg beklager å måtte si dette.» Hun ble mild i stemmen: «Faren din er død.»

Nori gispet etter pusten og sprang inn i leiligheten. Der fant hun moren sittende på stuegulvet og kastet seg i armene hennes.

«Faren din kom tidlig hjem fra *jummah*⁶ i moskeen.» Moren hikstet fram ordene. «Han sa at han ikke følte seg bra, så jeg ba ham om å legge seg ned på litt. To timer senere gikk jeg inn på rommet for å se hvordan det gikk med ham, og da ... bare lå han der, helt urørlig. Hvis jeg hadde visst at han var så syk, ville jeg ha gjort noe, Nori. Jeg var på kjøkkenet og vasket opp mens faren din *døde* på soverommet.»

Nasreen hulket. «Alt er min feil! Jeg kunne ha reddet livet hans, men jeg gjorde ingenting. Min dyrebare Omar – hvorfor måtte du forlate meg?»

Nori omfavnet moren i en desperat klem, men sa ingenting. Tankene raste. Hvordan kunne denne dagen da hun fant Jesus – den beste dagen noensinne – ende så forferdelig? Ja, Omar Kahn hadde brakt grusomme ting inn i livet hennes, men han var uansett Noris egen far. Og nå var han borte.

6 Fredagsbønnen i islam. Hver fredag samles muslimer til bønn i moskeen. Det er ukas viktigste bønn.

LIVET ETTER DØDSFALLET

Familie og venner kom fra hele Jordan for å vise Kahn-familien den siste ære. De la til side bagatellmessige diskusjoner om kong Abdullahs politikk og islamsk teologi, og ingen ytret harde ord. Nori nøt denne familiefreden. Men hun lengtet etter å fortelle om sin nye tro på Jesus, lengtet etter å dele sitt nye liv med et par familiemedlemmer hun trodde kunne være mottakelige for å høre om det.

Hun visste at kusinene hennes, begge i tjuårsalderen, var grundig lei av islam, og hun hadde så lyst til å gi dem de gode nyhetene. Men underlig nok kjente hun Guds ånd be henne vente. Hun ville få sjansen senere.

Under farens tradisjonelle begravelsesseremoni leste folk utdrag fra Koranen. De lukket øynene og munnen hans, badet kroppen og svøpte ham i en enkel, hvit drakt. Muslimske geistlige ba om at Omars synder skulle bli tilgitt. Besøkende geistlige hedret den innflytelsesrike sjeiken og satt hos familien. Til slutt ble Omars kropp, kun ikledd begravelsesklerne, lagt i jorden med ansiktet vendt mot sør, mot Mekka.

Nori prøvde å finne en mening med ukas hendelser. Jinnene var borte, men faren hadde dødd samme dag som Daniel og Sarah hadde fordrevet dem. Det måtte være en sammenheng der?

Selv om Nori bare hadde kjent Jesus noen få dager, visste hun at hun hadde funnet en bedre vei. Nori så det i begravelsesseremonien, som var blottet for håp, og lurte på hvorfor hun ikke hadde gjenkjent denne tomheten i andre begravelser. Det var deprimerende. Faren hadde brukt hele livet på å tilbe Allah og hedre profeten Muhammed, men ingen visste om han hadde gjort nok for å komme inn i paradiset.

Det var ingen svar, bare spørsmål. Hvert øye var nedslått, ansiktene preget av bekymring og sorg. Hun følte at alle tenkte at 49 år gamle Omar hadde gjort noe som vekket Allahs vrede, noe så ille at det førte til døden.

Nori ønsket å reise seg og rope: «Det trenger ikke å være på denne måten! Islam er ikke veien. Jesus er veien!»

Men hun holdt munnen lukket.

Etter en ukes kollektiv sørgetid forlot de siste gjenværende familiemedlemmene leiligheten. Selv om Noris far hadde behandlet henne dårlig mesteparten av livet, var hun overrasket over hvor mye hun savnet ham.

Den nye kunnskapen om Jesus hadde gitt henne ny kunnskap også om faren. Under bønnen med Daniel og Sarah hadde Den hellige ånd vekket vonde minner: Omar Kahn hadde begynt å misbruke Nori seksuelt da hun var bare fire år gammel.

Minnene bekreftet doktor Aziz' mistanke om at jinnene var knyttet til faren. Men nå var hun fri – og faren var borte. Fortidens smerte kunne ikke lenger slavebinde henne. De anklagende stemmene var brakt til taushet.

Noris hjerte brant etter å fortelle det til andre. Men hvordan kunne hun gjøre det i det strenge muslimske samfunnet i Mafra? Det nye livet hennes ville bli veldig kort om hun ikke var forsiktig.

Hun lurte også på hvor hun skulle begynne. Spørsmålene var mange:

- Hvordan kan jeg dele Jesus med mennesker som har vokst opp med islam, som jeg?
- Hvor mange muslimske jenter har blitt misbrukt?
- Har ikke disse jentene samme spørsmål som jeg?
- Er andre barn også plaget av demoner?
- Hvordan kan jeg gi muslimer de gode nyhetene uten å bli drept – kanskje til og med av noen i min egen familie?

Alene på soverommet en kveld uka etter farens død, ba hun høyt, men dempet: «Herre, la meg få fortelle om deg til min generasjon! Hvordan kan jeg være et lys for deg, Jesus?»

Akkurat da kom det et pling. Det var en venneforespørsel på Facebook. Der var svaret.

En måned senere hadde Nori lest hele Bibelen hun hadde fått i en disippelgruppe hun deltok i ved lunsjtid hver dag. Siden King Talal militærpsykehus ikke lå langt unna baptistkirken, kunne Nori komme seg dit med taxi og lett rekke tilbake til kveldsvakten. Fundamentalister var alltid på jakt etter frafalne, så hun var på vakt for muslimske menn med langt skjegg hver gang hun gikk inn i kirken. Så hun en mistenkelig mann, snodde hun seg unna; ingenting skulle stanse henne. Hun gikk ikke glipp av en eneste samling.

Nori ikke bare studerte Skriften, hun lærte også utenat så mange av de makeløse nye versene hun klarte. Hver kveld lå hun oppe til langt på natt og leste og ba. Hun la ansiktet mot gulvet og ropte til Gud om at han måtte frelse moren, familien og venner. Matteus 7,7–8 ble spesielt viktig for henne: «Be, så skal dere få. Let, så skal dere finne. Bank på, så skal det lukkes opp for dere. For den som ber, han får, og den som leter, han finner, og den som banker på, skal det lukkes opp for.»

Etter en måned med bibel og bønn var hun klar. Hun hadde planlagt dette helt siden plinget fra Facebook hadde besvart bønnen om hvordan hun kunne dele sin nye tro med andre.

Nori satt foran datamaskinen på soverommet og ba: «Kjære Herre Jesus, på ny ber jeg deg om å gi meg min generasjon. Unge muslimer er døde innvendig. De er fortapte, ensomme og lidende – akkurat som jeg. Jeg må oppsøke dem. Jeg vet hvor de er, og jeg vet hvordan jeg skal finne dem. Jeg vil se dem bli satt fri og få lenkene brutt.

Jeg er klar. Uansett hva som skjer – på godt eller vondt – så gir jeg dette til deg. Her er jeg, Herre. Send meg!»

Nori valgte et bilde fra mobilen der hele ansiktet bortsett fra øynene var tildekket av den svarte nikaben hun pleide å bruke når hun gikk til fredagsbønn i moskeen. Hun logget på en ny Facebook-konto hun hadde laget tidligere samme ettermiddag, og lanserte «Huda har håp». Det første innlegget lød slik:

God ettermiddag, alle sammen! Jeg heter Huda. Hvorfor har jeg håp? Fordi jeg har oppdaget sannheten.

Kom og oppdag den ekte sannheten med meg. Jeg vil være her hver kveld, og jeg skal gjøre mitt beste for å besvare alle spørsmål. Jeg oppdaget sannheten ganske nylig, så jeg er ingen ekspert. Men jeg brenner for den nye troen min. Jeg har en historie å fortelle. Vil du være med? Reisen begynner i morgen kveld. Fortell det til alle vennene dine. Alle er velkomne. Dette er en skamfri sone. Alle spørsmål er lov, bortsett fra ett: Jeg er ikke ute etter å finne meg en ektemann! Så ingen frierier, ok? Vi ses i morgen kveld!

Nori logget seg av og trakk pusten dypt.

På King Talal militærpsykiatri neste dag kom doktor Aziz bort til sin spesielle, gode sykepleier.

«Nori, da vi snakket sammen for en måned siden, hadde du det tyngste hjertet jeg noen gang har sett. Jeg var bekymret for deg, men noe skjedde. Nå er du den gladeste sykepleieren i andre etasje – kan-skje på hele sykehuset! Du er en annen person. Hva har skjedd?»

Nori smilte. «Jeg bare fulgte legens råd, doktor Aziz. Jeg gjorde det du ba meg om.»

Doktor Aziz måpte. «Du oppsøkte en kirke?»

«Det stemmer. Men enda viktigere: Jeg ga livet mitt til Jesus. Nå er jeg ikke muslim lenger, og demonene er borte, doktor Aziz. Jesus beseiret djevelens verk; de har ingen makt over meg lenger.»

Doktor Aziz grep Nori i armen, trakk henne ut i en sidegang og hvisket: «Jeg er glad for at du er fri fra det som trakk deg ned, Nori, men du må være forsiktig. Da du sa: 'Jeg ga livet mitt til Jesus. Nå er jeg ikke muslim mer', sa du det så høyt at det kunne høres ned-over hele gangen. Det er mange praktiserende muslimer på dette sykehuset – og jordanske soldater også. Vær snill og ikke proklamer dette til hele verden. Du kan bli skadet eller drept.» Legen ristet på hodet og smilte: «Jeg tror jeg er mer bekymret for deg nå enn da du kjempet mot demoner.»